

og det, som Bankinspektøren vilde have derigennem, at det hele skal gøres flydende, er, at det skal gøres til Pligt for det danske Andelsfolk at betale Underskuddet for Mælke-Eksporten; men det kan dog ikke være Meningen. Nej, det, der er Bankinspektørens Opgave i Forhold til Mælke-Eksporten og Bankens Forhold til Mælke-Eksporten, er at gaa til Bunds med sine Undersøgelser, gøre sig klart, hvorledes det stiller sig forretningsmæssigt, hvorledes det stiller sig bankmæssigt, hvorledes det stiller sig juridisk i Forholdet mellem Banken og Mælke-Eksporten. Det er aldeles ikke Bankinspektørens Opgave at skønne, at hvis nu ikke Mejeriernes Fællesorganisation er juridisk forpligtet, saa ordner det hele sig nok alligevel. Paa et saadant Grundlag kan Bankinspektøren ikke gaa til at udstede en Erklæring som Erklæringen af 16. Oktober 1923. Hvis en saadan Erklæring skal have nogen Betydning, maa Undersøgelsen være ført til Bunds, og Erklæringen blev af Andelsfolket opfattet — det blev sagt paa en Generalforsamling, tror jeg, i Andelsbanken — som Domsafgørelse fra Bankinspektørens Side i Forholdet mellem Andelsbanken og Mælke-Eksporten, en Afgørelse, som sagde, at Banken havde Penge til gode og Mælke-Eksporten havde Pligt til at betale. Det er netop Ulykken, at Bankinspektøren ikke havde undersøgt til Bunds og ikke klargjort sig, at Fællesorganisationen ikke havde nogen Forpligtelse til at betale Mælke-Eksportens Gæld.

Derefter kom det ærede Medlem ind paa at omtale Erklæringen af 16. Oktober 1923. Det ærede Medlem sagde, at denne Erklæring dækkede over Afgørelser fra Minister Jørgen Christensens Tid, og det ærede Medlem spurgte: Hvorfor omtalte Ministeren ikke dette? Jeg maa dertil sige, at jeg har hele Tiden opfattet det saaledes, og saadan tror jeg dog, det er opfattet fra alle Sider, at denne Erklæring dækkede over Resultatet af de Undersøgelser, som Bankinspektøren havde foretaget med Hensyn til Bankens Stilling. Hvis det ikke er Tilfældet, burde i alt Fald Bankinspektøren have klargjort det, men han har netop hævdet hele Tiden, at han har undersøgt Forholdene og undersøgt dem til Bunds, og netop fordi han har undersøgt Forholdene til Bunds, var han klar over, at Banken ikke vilde lide noget Tab ved Mælke-Eksporten. For øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem, at hvis han vil hævde, hvad han udtalte i Eftermiddags, at Erklæringen af 16. Oktober 1923 dækkede over Afgørelser fra Minister Jørgen Christensens Tid,

rettede han i Virkeligheden derigennem den haardeste Anklage mod Bankinspektøren. Saa rettede han den Anklage mod Bankinspektøren, at han ikke har udsendt sin Erklæring af 1923 paa Grundlag af de Undersøgelser, han havde foretaget i Banken. Jeg har hele Tiden opfattet det, som om han udstedte Erklæringen paa Grundlag af de Undersøgelser, han havde foretaget; men naar det ærede Medlem udtaler, at denne Erklæring er fremkommet for at dække over Afgørelser, som Minister Jørgen Christensen har truffet, er det den haardeste Anklage mod Bankinspektøren, der endnu er rejst.

Derefter citerede det ærede Medlem Hr. Stauning en Udtalelse af Landstingsmand N. K. Kristensen vedrørende disse Forhold. Forholdet er jo dette, at Hr. N. K. Kristensen var Part i Sagen paa Bankens Side overfor Mejeriorganisationerne. Han er ikke i dette Forhold den bedste at føre i Marken her.

Maa jeg derefter gaa over til at omtale det, som det ærede Medlem var saa uhyre forarget over, at jeg foruden at give Meddelelser til Offentligheden ogsaa havde henvendt mig til Finansudvalget for at give det visse fortrolige Meddelelser vedrørende levende Bankforetagender. Jeg har tidligere i Dag sagt, at naar jeg gik til Finansudvalget med disse Meddelelser som *fortrolige* Meddelelser, var det af Hensyn til, at de vedrørte Banker, som er levende, hvorfor jeg ansaa det for uheldigt, at de blev offentligt omtalt. Jeg havde den Tro, at en Minister endnu kunde henvende sig til Finansudvalget og fremlægge fortrolige Meddelelser. Jeg sagde udtrykkelig, at disse fortrolige Meddelelser ikke var afgørende for min Stilling til Bankinspektøren, det afgørende var hans Forhold til de to likviderende Banker, men disse Meddelelser, som jeg gav Finansudvalget fortroligt, havde bidraget til at udforme min Opfattelse af hans Embedsførelse i Almindelighed.

Saa sagde det ærede Medlem — han brugte en saadan Betegnelse om det —, at jeg skulde have søgt at faa „Sladderer i Gang“. (Afbrudelse: Det er hørt!). Jeg har ogsaa hørt det, og jeg har ogsaa læst det i „Social-Demokraten“, hvor man skrev følgende: „Men et Øjeblik efter vimsede den dybt fortrolige Minister rundt i Rigsdagsbygningen, og kort Tid efter svirrede alle Haande Rygter mellem Journalisterne.“ Det er, hvis jeg maa have Lov til at bruge Udtrykket, en gemen Antydning af, at jeg skulde have misbrugt Fortroligheden, og det stempler jeg som det, det er: en Gemenhed. Jeg har ikke misbrugt Fortroligheden.